

Na věku nezáleží. Nebo ano?

TEXT: Šárka Gill
Organizátorka akcí
pro psy a pejskaře

„Hele, podívej se do občanky, jo?!“ Tuto větu slyší v legraci ti „blázni“, kteří svým rodičům, známým a kolegům nadšeně vyprávějí o závodech, na něž jezdí se svými psy (často je to opravdu množné číslo, neb jeden psí sportovec přece nestačí) po vstupu do druhé poloviny života.

Je ta polovina lepší, horší, nebo jak to s ní vlastně je? Rozhodla jsem se to zjistit u skvělých sportovců, kteří svůj věk jednoduše neřeší, protože dělají to, co je baví nejvíc. Sportují se svými psy. Osobně si myslím, že soužití se psem nebo se psy náš život hodně prodlužuje a zkvalitňuje. Když pomínu

vyložené sportovce, tak se stačí rozhlédnout kolem sebe a uvidíte babičky a dědečky, kteří vytrvale každý den venčí své čtyřnohé společníky. Jsou aktivnější a řekla bych, že i veselejší a spokojenější. V otázce zdraví budu trochu opatrnější, protože sport nám pomáhá být v dobré kondici, ale na druhou stranu může způsobit úrazy.

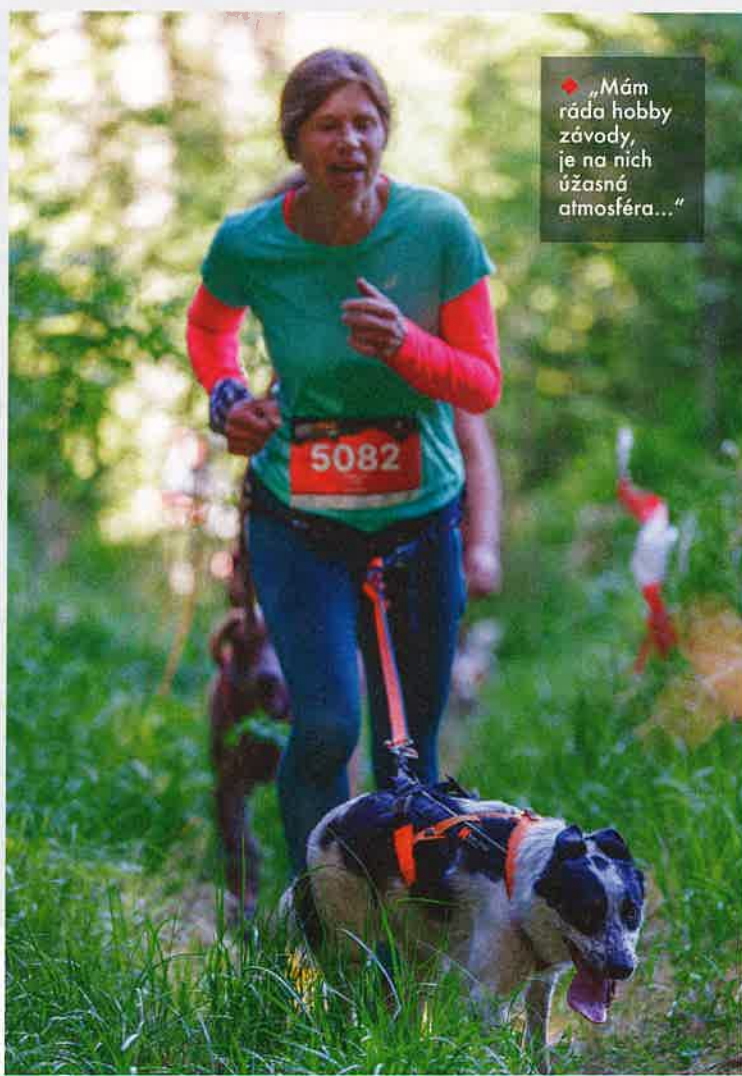
Jedno je však jasné, s přibývajícím věkem obvykle ubývá sportovních sil. Neplatí to samozřejmě u všech, nicméně startovat ve stejné kategorii se závodníkem v produktivním věku, jenž sotva odrostl juniorskému triku, není vždy fér. Například v canicrossu se závody běhají podle váhy psa. Každý závod má své vlastní propozice

a váha psa se různí. Závodů, kde zvyhodňují věk závodníka, je stále ještě málo. Veteránské kategorie nabízí například Klánovický canicross, kde mají pro „dříve narozené“ hned dvě kategorie: Veteráni I a Veteráni II, což jsou sportovci ve věku nad 50 let. Ostatní pořadatelé fakt, že závodník již překročil padesátku, nezohledňují. *Novinkou v tomto roce bude canicrossový závod Panda Plus se speciálkou Padesát plus, který se bude konat 8. 10. 2023 v Babicích u Prahy. Více informací naleznete zde: <https://www.pintadita.cz/canicross-panda-plus-a-specialka-pro-bezce-veterany/>.* ■

Běhám s borderkami i čivavami – Šárka Gill – 54 let, učitelka angličtiny a trenérka basketbalu a sportovní všestrannosti

Celý život sportuji, začala jsem ve čtyřech letech v Sokole, hrála jsem basketbal, lyžovala, jezdila na koni parkur a koňské pólo. Od příletu mé border kolie ze Skotska, kde se narodila, jsem měla chuť vyzkoušet s ní canicross. To bylo před devíti lety... Od té doby běháme pravidelně a zúčastňujeme se i dogtrekkingových závodů. Mám raději závody hobby, je na nich úžasná atmosféra, poznala jsem tam spoustu milých lidí, se kterými se kamarádím dosud. Do smečky mi mezi tím přibýly dvě čivavy a další skvělá sportovní border kolie. Čivavy se pravidelně účastní kratších dogtrekkingových závodů, tedy maximálně 25 km. S border kolieami závodíme i na koloběžce a na kole.

To je teprve jízda! Jsem sportovec, kterého baví jakýkoli pohyb, a když občas cinkne nějaká ta medaile, mám obrovskou radost. Loni jsem měla natržený stehenní sval, tělo asi řeklo „dopřej si šest týdnů klidu“. Bylo to pro mě nesmírně náročné období, ale právě díky kamarádům, kteří se ujalí venčení a závodění s mými psy po dobu mého sportovního klidu, jsem to zvládla. Letošní sezóna je skvělá, oblíbili jsme si závody seriálu Leskros. Ve svém „volném“ čase pořádáme se dvěma kamarádkami jako Pintadity tým hobby dogtrekk Udolím Šembery, který se letos bude konat už po osmé. Bližší informace na: <https://www.pintadita.cz/udolim-sembery-8-rocnik-4-11-2023-kouzelnym-lesem/>. Všechny čtenáře na něj srdečně zvul

„Mám ráda hobby závody, je na nich úžasná atmosféra...“

Nejlepší psychohygienu – Soňa Brandejsová Dubská – 56 let, učitelka v mateřské škole

K dogtrekkingu jsem se dostala před čtyřmi lety, když jsem si z útulku adoptovala fenku Báru. Pejsek z útulku musí první týdný až měsíce chodit na vodítku a stopovače, aby

tam nechám plíce, si říkám, jestli to mám zapotřebí, takhle se týrat. Psy mám celkem čtyři, jsou to jedenáctiletý Jack Russell teriér Gerry, stejně starý malý kříženec Špišáček, střední

smečky, do které skvěle zapadla. Před rokem jsem si řekla, že naše smečka bez problémů funguje a že mít tři psy nebo čtyři už je jedno, tak nabídneme domov dalšímu útulkáčkovi. V nabídce

Raději jsem doma ležela v knihách a prožívala s literárními hrdiny jejich příběhy. Občas jsem měla období, kdy jsem navštěvovala fitcentrum, ale tato období nikdy netrvala moc

♦ „Nikdy jsem nebyla sportovní typ...“

se zabránilo jeho případnému útěku, než si zvykne v novém domově. Takže když jsem na sociální síti zahlédla pozvánku na dogtrekking, který má v pravidlech uvedeno, že pes je po celou dobu spojen s psododem vodítkem, řekla jsem si, proč to nezkusit? Barušku budu mít po celou dobu u sebe, a navíc se projdeme v místech, která neznám. Na našem prvním dogtrekkingu Jarní stezka Polabím jsme skončili na úžasném pátém místě – to byla motivace k pokračování v dogtrekkingu. Nikdy jsem nebyla sportovní typ, spíš naopak, takže chůze, navíc se psím partákem, je pro mě dobrý důvod k pohybu. A ten pocit v cíli závodu je nepopsatelný, únava a zároveň euforie, že jsem to dokázala. I když obzvlášť v kopcovitém terénu, kdy mívám při stoupání pocit, že

kříženka Bára, cca sedm let, a Teffik, střední kříženec, cca dva a půl roku, kterého jsem adoptovala z útulku před rokem. Proč tolik psů? Adoptovat Barušku jsem se rozhodla nějaký čas po tom, co nám umřel pejsek jménem Bobeš. V srdíčku nám zůstal, ale doma po něm zbylo prázdné místo. Začala jsem tedy koukat na nabídky útulků a najednou se tam objevila fenka, která byla Bobeškovi hodně podobná. Její osud nebyl hezký, odebrali ji asociálním spoluobčanům, kteří jí ubližovali, přesto na lidi nezanevřela, miluje je, vyhledává jejich společnost a touží po hlazení. Napsala jsem do útulku, že bych měla o fenku zájem, a domluvili jsme si schůzku, na kterou jsem vzala naše dva psy. Seznámení psů proběhlo bez problémů, a tak se Baruška stala členkou naší

mě zaujal Teffik, pejsek zachráněný ze Slovenska z romské osady. Napsala jsem do útulku, co můžeme pejskovi nabídnout. Byla domluvena schůzka, na kterou jela celá smečka, aby se psi seznámili, a protože si bez problémů navzájem sedli, stal se Teffik dalším členem naší smečky. Dogtrekkingy jsem začala chodit nejdříve s Baruškou a před rokem se k nám přidal i Teffik. Baruška je citlivá, přizpůsobuje se mému tempu chůze. Teffik je tahoun, ten nás táhne v rychlejším tempu do cíle. Do kopců je jeho tah velká dopomoc, z kopečka ho musím brzdit. Starší psi nezávodí, ale doprovázejí nás na výletech. Měsíčně společně nachodíme 300 až 400 km. Proč ve svém věku sportuji se psy? Už od dětství jsem byla vždycky oplácenější a ke sportu mě to nikdy netáhlo.

dlouho. Asi před deseti lety jsme s manželem začali jezdit na kole a potom přišla fenka Baruška, která pohyb miluje. Žádná vzdálenost pro ni není dlouhá, kopečky s lehkostí vyběhne – a mně se pobyt s ní v přírodě velmi zalíbil. Vzhledem k tomu, že pracuji jako učitelka ve školce, kde mám každý den na starosti stále štěbetající děti, je pro mě pobyt v přírodě i taková velmi příjemná psychohygienu. Přijdu z práce, vezmu smečku do lesů a polí, v přírodě si vyčistím hlavu a vychutnávám ticho. Domů se vracíme všichni spokojení, psi vyběhaní a já psychicky odpočatá. Na dogtrekkingu poznávám nová místa, užívám si společně prožité chvíle se psy, zlepšuji svoji fyzickou kondici. Navíc jsem díky dogtrekkingu získala nové přátele, se kterými podnikáme společné výlety se psy do přírody.

Běhání s útlkáči – Pavlína Hrdinová – 50 let, učitelka němčiny na soukromém gymnáziu

Před čtyřmi lety jsme si domů přivezli ke střednímu pudlíkovi Honeymu štěně královského pudla Camerona. Je to velký pes, a tak jsme začali chodit na socializační cvičák. Svět je malý a potkali jsme tam Ondru Svěchotu s Bowiem, štěnětem ESP. Ondru znám od miminka, je to syn mé spolužačky z gymnázia a momentálně asi náš nejlepší canicrossař mezi muži. A právě on je strůjcem mého běhání s pejsky. Byl to on, kdo mě přesvědčoval, že královský pudl v tahu funguje...

Když tedy byl Cameronovi rok, začali jsme chodit na společné tréninky. Cami měl z mého běhu legraci a tahat rozhodně nemínil. Žužlal vodítko, skákal mi po zádech, pletl se pod nohy. V duchu jsem sama sebe za nápad chodit běhat proklínala. Běh jako takový z celé duše nesnáším! Díky zkušenosti našeho trenéra Jarka se však tah přeci jen povedl: za fenkou, do které se Cami zamiloval. Následovala lockdownová přestávka, kdy jsme spolu i se střáďákem běhali virtuální, většinou charitativní běhy, ale ta virtuálnost ani jednoho z nás nebaví. Jsme společenší.

Po téhle pauze jsme se odhodlali zkusit náš první skutečný závod a na něm jsem potkala Natálku (Natálie Jägrová) s útlkovým dobrmanem. Našla jsem si ji pak na FB a zjistila, že vede útulek Naděje Pro Čtyři Packy, pejskům se úžasně věnuje, socializuje je, učí je všemu nutnému a také s těmi

akčními běhá a jezdí na kole. A tak jsme před více než rokem přistáli, já a syn Pavel, před vraty útulku kousek od Bysřice u Benešova a rozběhli se poprvé: já s útlkovým dobrmanem Dexem, Pavel s úplným

nováčkem Vigem. Oba jsme poznali, že útlkáči jsou „jiné kafe“ než ti naši domácí pudlíci. Že mají své mouchy a spoustu věcí se musejí naučit. Psiska miluju, jsou úžasná čistírna hlavy, pohybu není nikdy dost, a tak jsem loni o letních prázdninách, jako uča, co má volno, do útulku začala chodit pravidelně buď nějakého čtyřnožce vyběhat, nebo s ním jít na procházku. Díky Lence Pařízkové a partě z Rozběháme Benešovsko přišla i možnost běhat s útlkáči pravidelně a vyklubala se z toho účast s nimi na závodech. Dobrman Dex, který má už svůj domov, Vigo (našel domov přímo u Natálky), bullí kluk Sky (má úžasný domov a potkáváme se dál na canicrossových akcích), starší dobrman hnědý Akim (pohodář, co se nepřetrhne, ale běh s ním je ryzí pohoda a klid)... Teď nedávno jsem zkusila běžet i s Lotkou, víkendovou návštěvnici u nás doma, s Rozběháme Benešovsko a tato teriéř holčička byla nadšená. A už nějakou dobu mám v srdci úžasnáka Borise, se kterým jsme už absolvovali i závody s přespáním i závody s dodávce... Také Boríska

jsme už měli u nás doma na návštěvě. Natálčin útulek je v lecčems výjimečný: pejskové zde běhají v různých skupinkách kompatibilních čtyřnožců venku na zahradě. Tam se s nimi pracuje, ukazují se jim hranice, socializují se. Je zde hodně úžasných venčitelů, ti mají možnost nejen venčit, ale i půjčit si pejska třeba na celodenní výlet, víkend, závody... A proč vlastně? Pejsci poznají domácí prostředí, spouště věcí se naučí (jezdít autem, MHD, vlakem), a také zažijí aspoň na chvíli jednoho svého člověka, který je má rád, mají ho jen pro sebe. A proč vlastně běhám s útlkáči? Jsou to psiska jako ti naši, ale nemají takové štěstí. Canicross mi učaroval, stal se součástí mého života, mým životním stylem. Běh se psem není jen o běhu, je to o souznění dvou duší, musíte si sednout, porozumět, navzájem na sebe reagovat. Pro mě osobně je to škola sebezpoznání i sebeovládání a neskutečně mě to baví. Pokud jsou útlkáči dobře socializovaní a už něco umějí, jsou sdílení na sociálních sítích, najdou pak lépe svůj domov. A o to u nich jde především.

Psi jsou boží antidepressivum – Eva Novotná – 61 let, referentka na vodoprávním úřadě

Mám dvě fenky Jack Russell teriéra Sofii a Ellie ve věku 11 a 8 let. Se svými psy jsem vyzkoušela snad všechny kynologické sporty, které jsem pak z důvodu financí musela omezit: canicross, agility, nosework, obedienci, coursing, mantrailing, obrany, dogtrekking, treibball... Sofie je velice bázlivá a sportuje, pokud ze mě padají pamlsky, což na závodech moc nejde. Ellie je klasický teriér, miluje všechno, co jsme spolu vyzkoušely. V současné době spolu běháme pravidelně agility v nejvyšší kategorii XS3 a máme pro letošní rok splněné tři zkoušky. Bohužel jsem trochu lenoch a nechce se mi běhat, tak jsme se dlouho nevěnovaly canicrossu. Ale třeba se to zlepší... Co považují za úspěch?

Každý závod nebo zkoušku, kterých se zúčastním! Před několika lety jsem byla při canicrossu pyšná, když jsem v závodě doběhla do 10. místa. Dnes mám radost

v agility, když běžíme s Ellie spolu a běh se nám povede. A co teprve umístění na bedně! Jsme-li první mezi mladými slečnami, dělá mi to fakt radost.

Jinak jsme dvakrát po sobě vyhrály Strážský dogtrekk ve své kategorii a byly jsme 3. na dogtrekku Údolím Šembery před dvěma lety. Každý rok jezdím s holkami na tábory, ať jsou to agility nebo mantrailing. Je to pro mě dovolená, relax, poznám nová místa a nové lidi a ještě si zlepšíme dovednosti. Se psy sportuji jednak proto, aby měli zábavu, ale také abych se sama udržovala v kondici a byla mezi lidmi. Jinak bych shnila doma a nevylezla z bytu. Psi jsou boží antidepressivum. Moje fenky už jsou postarší a uvědomuju si, že čas pro sport se nám krátí. A ve svém věku docela vážám pořídít si štěně. Ráda bych, ale nyní fakt nevím. Žiji sama a nejsem si jistá, co by se s holkami stalo, kdybych tu nebyla.

Podstatná je ta radost – Pavel Mádr – 60 let, veterinář + podnikatel

Canicross jsem si poprvé vyzkoušel na akci Mukařovský pes. Tam jsem se seznámil s několika lidmi provozujícími canicross, a hlavně s Martinou Točekovou. Tehdy jsme se domluvili, že se budu účastnit tréninkových „výběhů“ skupiny „Hard Dog Race smečka Babice“. Myslím, že to bylo v roce 2018. Od té doby běhám už jen se psy. Běhám v podstatě od dětství, dokonce jsem i provozoval atletiku včetně běhu na střední tratě, rekreačně celý život. Za studií jsem to bral jako formu relaxace od náročného studia a ve středním věku jsem si tak udržoval kondici. V 50 letech jsem začal běhat systematicky, abych si udržel kondici a rovnováhu fyzického pohybu se svým sedavým zaměstnáním. Často jsem běhal se psem jen na volno, protože to byl dobrý způsob venčení a současně zábavy. Canicross jsem začal provozovat s fenkou maďarského ohaře Kajlinkou. Není žádný velký tahoun, ale bavilo ji to a mě taky. Párkrát jsem si vyzkoušel běh z evropským saňovým psem (ESP) a zjistil jsem, jaký je to obrovský rozdíl. Loni jsem si

tedy pořídil štěně ESP, fenku Grace, která má vrozenou úžasnou chuť na canicross a současně má přebytek energie. Je velká radost s ní běhat. Má to jedinou chybu – moje kondice už není taková jako dříve, takže nedokážu úplně využít její potenciál. To ovšem nepovažuji za podstatné, nejdůležitější je ta radost, kterou z toho oba máme.

Sportování a zdraví? Těžký úraz mě vyřadil na 5 měsíců z práce. Nicméně součástí rehabilitace byl i běh. Začal jsem zvolna a postupně jsem zvyšoval zátěž. Zcela jistě to byla aktivita, která mi výrazně pomohla jak fyzicky, tak i duševně překonat vážné problémy a vrátit se zpět. Ze své veterinární praxe vím, že také pší sportovci jsou na tom zdravotně výrazně lépe, je to podobné jako u lidí. Sport vede k lepšímu prokrvení těla a orgánů a riziko závažných zdravotních poruch je mnohem menší.

Pokud je něco trápí, jsou to problémy s přetížením kloubů a šlach. Pší sportovec musí mít kvalitní a vyváženou výživu, rozumnou zátěž úměrnou jeho věku, kondici a konstituci.

Samozřejmě to musí být jinak zdravé zvíře. Rozhodně bych nedoporučil sportovat psům kardiakům nebo psím pacientům s jiným orgánovým onemocněním. Nicméně lehký sport může přispět

aktivní způsob života a rozumíme si s těmi, kteří mají rádi zvířata a aktivity s nimi. Sportují nejen kvůli svému zdraví a kondici, ale taky pro radost ze zážitků s mými psy. Jsou to kamarádi, bez kterých

♦ „Nejdůležitější je ta radost, kterou z běhu oba máme...“

i nemocným psům k uzdravení. Pohyb je pro tělo i duši blahodárny.

S manželkou Iubicou, která vede naši firmu Panda Plus, rádi podporujeme aktivity, jež se setkávají s naším portfoliem produktů. Prodáváme kvalitní krmivo a nejrůznější doplňky výživy podporující zdraví zvířat. Současně jsme už taky ve věku nad 50, líbí se nám

si už jen těžko představím svůj život. Radost mi dělá taky společnost lidí se stejným zájmem o sport se psy. Občas mám málo času, který bych potřeboval využít jinak, ale nelituji chvil prožitých se čtyřnohými přáteli. Je jen málo lepších věcí než ranní výběh lesem se psy nebo večerní plavání se psy v mém oblíbeném rybníku.

Měně závodit, víc si užívat – Zdeňka Písařová, fyzioterapeutka

Můj pes se jmenuje Jack. Jack je útlukový rezident, několikrát vrácený, původem od bezdomovců. Tohle psisko si mě získalo a já jsem začala

přemýšlet, jak jeho energii (v nevybouřené podobě dost destruktivní) nějak upustit. A jak tak osud občas něco přihraje, nabídla mi kamarádka zkusit

běhat s mým psem canicross. Vždycky jsem sportovala, ale bohužel jsem se vykrmila k nadváze, takže začátky byly bolestné, než jsme se s psiskem

sladili. Můj pes je velký a soutěživý a měla jsem kvůli němu dokonce i nějaký ten pád. Díky jeho závodní soutěživé povaze vznikl i nějaký ten mezilidský konflikt na tréninku, ale stálo to za to! Canicross mi dává spojení se psem, vrací mi už dávno ztracenou radost z pohybu, jsme partáci a makáme na stejné věci, to coby smečková zvířata dobře chápeme. Fakta jsou však neúprosná, příroda se nedá obelhat. Sprinteři mají handicap po 25 letech věku, vytrvalci po 30 a lidem po 50 ani krev panen nepomůže, aby podali nabitý výkon mladíkům/mladic. Ve sportu je potřeba včas přestat závodit na výkon a více si užívat radosti než „soutěžit“. Canicross je sport, kde naturel psa dovede postrčit horšího běžce. Nebo kondice běžce může postrčit výkonově horšího psa.

♦ „Canicross mi vrací dávno ztracenou radost z pohybu...“

Běhám, abych zpomalil zpomalování – Peter Stolárik – 53 let, učitel TV a zeměpisu

Se psem jsem vždy jenom běhal. A běhal dlouhé tratě... Canicross jsem ani nezkoušel. Stačí, když běžím v tahu a proběhne před námi kočka nebo veverka. To už není běh, ale brzdění – nic pro mě a můj pohybový aparát. Kolo a koloběžku používám, jen když mám nějaké zdravotní problémy a potřebuji unavit psy – nikdy jsem nebyl na závodech.

Běhám s německým krátkosrstým ohařem, považují ho za ideálního pro běh: inteligentní, vytrvalý, nekonfliktní a snese i vyšší „provozní teplotu“. Rozdíl v běhu se psem a bez psa? No samozřejmě se psem dokážu běžet rychleji. Ale nach cca 2 km mám časy bez něj vždy rychlejší. Například maraton se psem jsem pod 3 hodiny nikdy nedal. A právě to je disciplína či vzdálenost, kterou mám nejradši. Není krátká na to, aby byla škoda

času na cestování, ani příliš dlouhá, abych další týden normálně fungoval v práci. Jsem mistrem ČR v dogtrekkingu, mistrem ČR v dogmaratonu, ale

nepřeceňuji to. Vždyť cca 90 procent účastníků to bere jako výlet a skvěle strávený den s parťákem a kamarády. Nevím, jestli to bylo covidem nebo věkem, ale právě

v padesáti jsem ztratil chuť závodit. Asi to není dobrá reklama do časopisu pro propagaci sportovních akcí, ale začal jsem si víc vážit volného času. Je mi líto hodin strávených v autě na silnici. Takto se ráno prostě vzbudím, venku je krásně, řeknu si: dneska by to šlo, sbalím se a vyrazíme někam do lesa. Chvilku běžíme, chvilku kráčíme, občas zastavíme (i můj pes si chce něco „přečíst“), chvilku s postrojem, chvilku bez, zaplaveme si, posedíme... Prostě svoboda, nevázanost. Závodů poblíž se ale zúčastňuji. Občas ještě ukážeme, co umíme. Ale je to víc o tom potkat známé, popovídat si, dát si po akci nějaké to pívko. Po padesátce to mám prostě jinak: běhám („trénuji“), abych zpomalil zpomalování.

Bez psa běhám pro sebe, ale se psem pro psa.

♦ „Občas ještě ukážeme, co umíme...“

Bez sportu a zvířat si život neumím představit – Martina Točková – 55 let, administrativní práce

Sportuju prakticky celý život, hrála jsem volejbal, chodila do fitka, už dlouho jezdím na koni, chodila jsem na krav magu, kalanetiku. Posledních sedm let se ale věnuji hlavně běhání se psem. První canicrossový závod jsem zkusila v roce 2009

s borderáčkem Dagem. Tenkrát jsem kouřila 20 denně, naběháno nula, málem jsem zhylnula, ale doběhla jsem, a dokonce ani ne poslední (i když není hanba být poslední, vždycky to někdo musí být, podstatné je zvednout se z gauče).

Mám některé oblíbené závody, další si vybírám třeba podle místa konání a vzdálenosti od domova. A taky trošku podle toho, jestli tam potkám lidi, které ráda vidím, je to pro mě taková společenská událost. Díky za každý závod, který někdo uspořádal. Momentálně mám doma čtyři psy: dva křížence z útulku, jednoho alaskána a teď nově štěně evropského saňového psa. A proč? Protože mám ráda zvířata. Počítala jsem to a za svůj život jsem měla 12 psů, z toho 5 koupených a 7 adoptovaných. Tím mimochodem nabádám k adopcím, útulky skrývají poklady! S některými adoptáčky jsem i běhala canicross anebo dělala jiné psí sporty jako flyball, služební výcvik, pasení, občas coursing. A protože nikdo nemládne, a dokud ještě můžu běhat, měla jsem asi poslední možnost zkusit tahouna vyložené vyšlechtěného na mushingové disciplíny. Před třemi lety jsem si pořídila alaskána. A uvažovala jsem,

že třeba za pár let si pořídím ještě ESP. Chtěla jsem to ještě odložit, ale když se naskytla jedna modrooká ESP holčička, kamarádi mě hecovali: Jdi do toho, na co čekáš, jsi stará, tak dokud běháš. No, je to pravda. V našem věku asi není na co čekat, je potřeba všechno si pořádně užít, dokud můžeme. Momentálně dělám jen canicross, na nic jiného ani není čas. Předtím jsem se s úžasným nalezcem křížencem Jimem věnovala i flyballu a služebnímu výcviku. Flyball byl taky super. S borderáčkem pasení, no a pak přišel canicross, v roce 2009 mě do něj navezla moje sestra. Sport mi dal hlavně fajn kamarády, s kterými běháme často společně, nebo společně posedíme a decentně popijeme. A co mi bere? Asi jen čas. A občas mi nadělí nějakou bolístku, tu bolest kolene, tu achilovka, záda apod., moji vrstevníci vědí, o čem mluvím. Sportuju, protože to dělám celý život, neumím si ho bez sportu a bez zvířat ani představit.

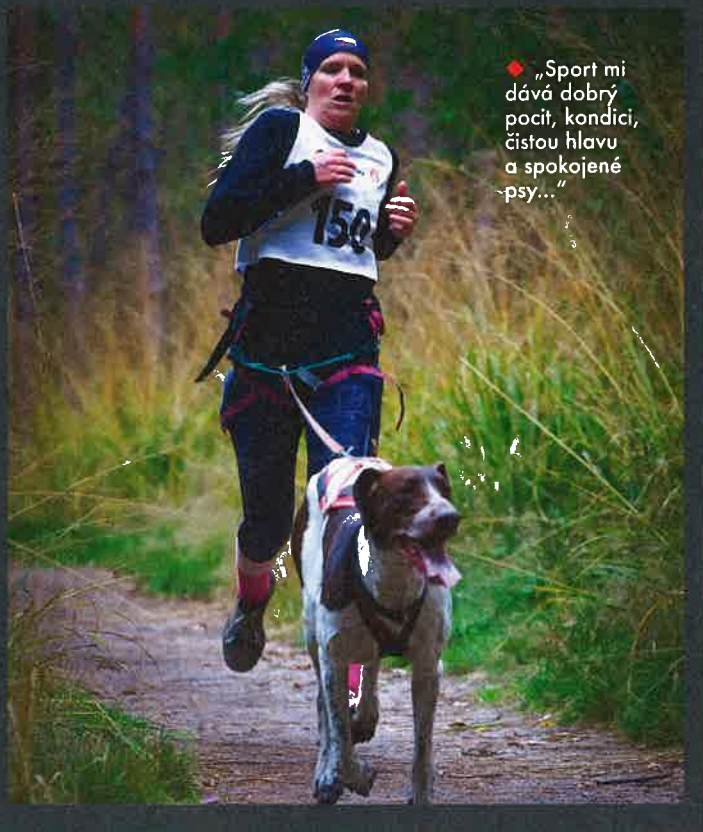

♦ „Sportuju prakticky celý život...“

Každého psa bavi něco jiného – Lucie Točková – 55 let

Momentálně kombinuji canicross a koloběžku a běhá se mi dobře. Samozřejmě to někdy bolí, protože je to přiměřené věku a opotřebenosti sportem. Ale stále jedu v udržitelném stavu. Žádné vážné zranění mě naštěstí zatím nepotkalo, jen takové ty klasiky jako vymknutí kotníku, problémy s patou, nedávno operace kolene. Ke sportu se ovšem po nich vracím čím dál hůř. Zatímco dříve se člověk dostal do formy za chvíli, dnes to trvá déle. Oblíbené plemeno na sport? Na to asi neumím odpovědět. Dělal jsem agility s malou kříženkou Jussinkou, flyball se střední kříženkou Noe, canicross s křížencem Padýskem a občas s maďarským krátkosrstým ohařem. Babsem. Momentálně sportuji s evropským saňovým psem. Ale v zásadě si myslím, že je

jedno, s jakým psem člověk co dělá. Psa to hlavně musí bavit. V mládí jsem dělala lidské sporty, k těm psím jsem se dostala až v pozdějším věku, jak se postupně začaly objevovat v Česku. Každý pes je jiný a každého bavilo něco jiného. Takže s některými jsem dělala, co je bavilo, a s některými jsem sporty nedělala. A momentálně běhám a jezdím na koloběžce s mými ESP. Měla jsem celkem 15 pejsků. A k tomu mi domácnost prošla několik dalších, které jsem měla v dočasné péči, než našli domovy. Žádné zvláštní sny nemám. Přeju si jen, aby moji psi byli zdraví a abychom si ještě užili spoustu ježdění a běhání v pořádku. Dává mi to dobrý pocit, kondici (i když to už fakt bolí), čistou hlavu a spokojené psy.

„Sport mi dává dobrý pocit, kondici, čistou hlavu a spokojené psy...“

INZERCE

VĚTŠÍ VÝBĚR SUŠENÝCH POCHOUTEK

- bez obilovin
- bez chemie
- sušeno pouze horkým vzduchem
- přírodní produkt

SOKOLFALCO
www.falcokrmiva.com

NOVÉ STERILIZOVANÉ SALÁMY bez obilovin

- bez lepku
- bez obilovin
- bez barviv
- přírodní kolagen
- bez rýže a kukuřice

VELKÁ FALCO SOUTĚŽ!
FALCO SLAVÍ 30 LET
...míně uvnitř konzervy a vyhra!
...se o hodnotné ceny.
...nají najdeš na
www.sokolfalco.com

NOVÉ MASOVÉ PLÁTKY

- bez obilovin
- sušeno pouze horkým vzduchem
- přírodní produkt
- bez přidaných barviv

